

Predposledná nedeľa v CR – 14.11.2021

Čo povedať na záver?

Požehnaj tento čas, Pane dobrotivý, keď sme prišli zas a znova počuť Tvoje slovo. Naplň nás milosťou svojej prítomnosti a mocou svojho Ducha, aby naša viera v Teba vydržala až do samého konca. Amen.

Ozeáš 14:10 „Kto je múdry, nech to pochopí a kto je rozumný, nech to pozná! Lebo cesty Hospodinove sú priame, spravodliví po nich putujú, priestupníci sa však na nich potknú“.

Čo povedať na záver? Mal by byť zapamätateľný, mohutný a majestátny, aby ho človek neprepočul, ale nechal sa ním formovať a viesť. Záver by mal byť vyvrcholením celého obsahu a všetkého, čo sa doteraz povedalo a dialo. Záver by mal priniesť rozuzlenie a štipku nádeje, že všetko raz dobre dopadne. Zároveň by mal záver v sebe mať trochu tajomnosti, aby nebolo dopredu jasné, ako to ďalej do detailu pôjde. Takto to máme radi v knihách.

Dnes končíme jednu biblickú knihu. Prorok Ozeáš nás sprevádzal počas vyše 20 nediel po Trojici. Dnes sme už na konci. A práve tento koniec osvetľuje celú prorockú knihu a všetko, čo doteraz bolo povedané. Vďaka Bohu je to koniec kladný a nádherný, majestátny a plný nádeje. Čo viac v tieto dni ľudia potrebujú počuť?

1. Boh nás miluje. Celkom dobrovoľne: láska, ktorá je vynútená, nie je láska. Tá musí byť slobodná. Prejavená dobrovoľne. Človek v láske nemusí, ale môže a chce. Takou láskou nás miluje Boh. Nemusí, nemá na to ani dôvod, nikto to od Neho neočakáva a predsa miluje celé svoje stvorenie. Ozeáš touto dobrou správou začína aj končí svoje proroctvo, lebo **Božia láska je základom všetkého. Je alfou i ómegou, ale aj všetkým medzitým. Je námetom aj dôvodom zmien, je cestou aj cieľom ľudského života. Je stále rovnaká a nikdy sa nemení.**

Takto by sme chceli milovať aj byť milovaní. Nikto z nás sa necíti dobre, ak je zajatý v kletke lásky. Ak možno vzťah nefunguje, ale vy nemáte na výber a musíte v ňom zostať bez lásky. Toto sa však môže stať len vo vzťahu k ľuďom, ale nie vo vzťahu s Pánom. Boh si nás vybral a miluje nás napriek tomu, akí sme: rozhodol sa nás ľúbiť hriešnych, neposlušných, vzdorovitých, pyšných, tvrdohlavých, utekajúcich, zlých, papuľnatých, slabých, rezignujúcich... Rozhodol sa nás ľúbiť za každých okolností, dokonca aj vtedy, keď sa my rozhodujeme Ho ignorovať.

Vložme sa úplne do tejto lásky. Staňme sa jej súčasťou. Nechajme sa ňou obklopiť. Nie je to nádherné, že nás niekto nemusí milovať, ale dal by za nás aj život? Tá Božia láska nezostala iba pri slove, ale stala sa činom a dokázala, že je aktuálna a stále istá, v smrti Božieho Syna. **Vždy, keď sa pozrieme na kríž, pokojne si povedzme: nemusím byť milovaná, nie som toho ani hodná, a predsa je tu Niekto, kto ma miluje až za smrť.**

2. Boh nás požehnáva. On je naším Požehnaním: láska bez nádeje, umiera. Láska, ktorá nevidí ani krok pred seba, nie je láska. Človek vo vzťahu musí vidieť a pracovať na tom, aby to celé niekam spelo, vyvíjalo sa, aby sa vo vzťahu niečo dialo. A to je láska, ktorou nás miluje Boh. **Ozeáš nám Hospodina predstavuje ako toho, kto už nebude voči národu ako lev či medveď, ako Boh – Sudca. Ale Hospodin sa vo svojej láske stane rosou. Tá padá z neba nenápadne, ale zato udržuje a obnovuje život a keď sa objavia kvapky rosy, môžeme povedať, že aj skrášľuje prírodu.** Rosa je v Biblii symbolom požehnania Zhora.

Takéto by sme chceli mať vzťahy a život. Teraz sa nám ukazuje, aké dôležité je pre nás niekam sa posunúť, niečo plánovať, mať zážitky a vnímať krásu okolo seba. Teraz, keď je nám mnohé zakázané alebo sme obmedzení, vieme oceniť tú nádheru nádeje a to, akým je požehnaním mať vedľa seba tých, s ktorými je radosť žiť. Takou pozitívnu vyhlídku do budúcnosti pre smrteľného hriešnika je vzkriesenie. V Písme sa niekoľkokrát objavuje spojenie rosy a vzkriesenia. Boh pre svojich verných, pre tých, ktorí chcú teda otvára nové možnosti, ktorých spojením je nádej a radosť. Otvára im možnosti pre pevný a nepominuteľný, pre plodný a slávny život.

To, čo tak márne hľadáme v tomto svete, v pozemskej radosť, to nám v nespočítateľnej miere dáva Pán Boh v sebe a svojom požehnaní. A to tu a teraz, ale najmä vo večnom živote. My niekedy opisujeme večnosť ako miesto, kde nebude nič zlé a bude tam hojnosť všetkého dobrého. No najväčší benefit večnosti je, že tam bude sám Pán Ježiš Kristus a ma Ho uvidíme tvárou v tvár a cez Neho budeme nadmieru požehnaní. Lebo **ak má človek pri sebe Krista, v ňom má všetko, ale ak nemá Krista, stráca hodnotu aj to, čo má.**

3. Boh nás pozýva k životu. Život s Bohom je vlastne nasledovanie: láska to je kráčanie bok po boku v každom období života. To dokáže iba láska, ktorá je nevyhnutná, ktorá je slobodná, láska, ktorá je obrátená do budúcnosti a ktorej najväčším požehnaním je prítomnosť milovaného. Človek je vtedy v láske spokojný a šťastný, ak mu milovaný nechýba, ale práve naopak, ak ruka v ruke kráčajú spolu cez radosť aj starosť. **Ozeáš pripomína, že najväčším požehnaním je spoločenstvo s Hospodinom, ale to je udržiavané tým, že Ho ľud nasleduje. No len múdry človek porozumie tomu, že viera v Pána Boha nie je iba vedomosť o tom, že je tu nejaká nadľudská**

a nadpozemská bytosť. Nasledovaniu porozumie iba ten, kto chápe, že viera to je dôvera, je to pestovanie vzťahu, je to kráčanie v Kristových stopách, život podľa Jeho vzoru. Kráčanie za Bohom je nevyhnutným následkom viery v Pána. Bez neho aj tá najúžasnejšia viera zostane iba slovom.

Byť vo vzťahu, kde vás partner, priateľ, člen rodiny, bude nasledovať všade a nenechá vás samých. Povedie vás po správnych cestách a bude vás usmerňovať, aby sa vám nič zlé nestalo. Bude vás chrániť a spolu sa môžete učiť žiť – to je vzťah, ktorý by bol pre nás prijateľný. Takýto vzťah máme s Pánom Bohom. Ak Ho nasledujeme, potom ideme správnym spôsobom, po správnych cestách, ku správnej cieľu. A keby nás čakali aj ťažké úseky, On nás nenechá samých. Dokonca nás v ťažkom teréne života aj niečo naučí, vyformuje na svoj obraz. Má s nami jeden dôležitý plán a to priviesť nás ku stromu života. My sami môžeme byť takým stromom už teraz, keď dovolíme Pánovi, aby nás cez spoločenstvo s Ním, cez nasledovanie Pána Ježiša, urobil takým stromom, ktorý prinesie ovocie.

Pán Boh nás pozýva k životu v hojnej miere už tu na zemi, no najmä v nebesiach. Dokonca nás, hriešnych ľudí, robí zdrojom života pre iných. Sme prameňmi živej vody, ak Jeho nasledujeme. Keď sa rozhodneme kráčať v Ježišových stopách, On nás bude chrániť od pádu, pomôže nám vstať a dovedie nás do toho správneho cieľa. Tu je rozdiel medzi tými, čo chcú a čo nechcú Ježiša nasledovať. Tí sa budú podkýnať a Božie cesty sa tak pre nich stanú cestami pádov a zranení. **Tí však, ktorí idú za Kristom dostanú život a budú životom pre iných.**

Záver je majestátny a pripomína nám, že Sme milovaní Môžeme mať nádej a požehnanie Máme Pána Ježiša nasledovať. Amen.